

Πραγματεύσαθε έως έρ  
χρημα (Λογικ., 13).

# ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

... Δρακτικώτερον άλλο μέ-  
σον εις φανέρωσιν της αλη-  
θείας παρά την τυπογραφίαν  
να επινοηθή ήτον αδύνατον.  
(Κοραής: Συνέχ. Ιερ., σελ. 127)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ  
ΠΡΟΪΟΔΗΡΩΤΕΑ  
Έσωτερικού φρ. 6  
Έξωτερικού φρ. 7

Τα προς δημοσίευσιν  
έγγραφα δέν επι-  
στρέφονται.

ΗΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ 1-η ΚΑΙ 15-η ΕΚΑΣΤΟΤ ΜΗΝΟΣ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΚΛΑΩΝ ΤΗΣ ΕΠΗΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Δ. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η 8η 8 σελ. 25 φρ.  
Η 15η 15 " "  
Η γραμμή . 0,25 "

Μελέται επιστημονι-  
και, κοινωνικαι και δι-  
δακτικαι, σύμφωνα:  
προς τον σκοπον του  
Περιοδικου, κατα-  
χωρίζονται.

Διεύθυνσις: *Rédaction de la Revue grecque «Πανδαισία» - VARNA (Bulgarie).*

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πόσον ό Έλληνομός επέδρασαν εν Ευρώπη. Καί όμως ά-  
δικείται ή Έλλάς. «Μελέτη» Ιωάννου Π. Ράγκου υπομοιράρ-  
χου. «Υπό ιστορικοφιλοσοφικήν έποψιν». (Συνέχεια και τέλος).  
—Τό Πάσχα εν Φεζάν.—Σημειώματα περί της Μητροπόλεως  
Σιακίου. (Συνέχεια).—Ό γάμος κατά τον θειον Χρυσόστομον.  
(Συνέχεια).—Ποικίλα.—Άγγελια.—Άλληλογραφία

## ΠΟΣΟΝ

### Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΕΠΕΔΡΑΣΕΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΔΙΚΕΙΤΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

„ΜΕΛΕΤΗ“

ΙΩΝΝΑΟΥ Η. ΡΑΓΚΟΥ

υπομοιράρχου.

„ΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΠΟΨΙΣ“



(Συνέχεια και τέλος)

ΠΙΣΤΕΥΘΗ εν Ευρώπη ότι αι ιδέαι του  
Λωκίου ειπί πρωτότυποι, αλλά ταύτας έ  
δίδαξαν οι στωικαι φιλόσοφοι δημοσίως εις  
τάς στοάς, και Διογένης ό Λαέρτιος λέγει  
«Πας γάρ λόγος από αισθήσεων ήρτηται»

Τό σύστημα του Μαλεμβραχίου και του Δεσκάρ-  
του είναι σύστημα του Έλληνος Δημοκρίτου.

Τό σύστημα της άνοπαρξίας των σωμάτων, όπερ  
κατέπληξε την Ευρώπη, δέν ειné τι νέον, διότι είναι  
σύστημα του Πρωταγόρου.

Τό δέ σύστημα του Βυρρώνος περί της καθόλου  
ύλης κτλ. είναι τό του μεγάλου Άναξαγόρα και Έμ-  
πεδοκλέους.

Ό Γαλλιλαϊός, όστις διακρίνεται διά την ειλικρί-  
νειάν του, όσον διά την σοφίαν του, γράφων «εν  
ταίς μαθηματικαίς αποδείξεσι» λέγει, ότι ό  
Θεϊός Πλάτων, όταν απέδειξε την ταχυδρομίαν των  
πλανητών, ειπεν ότι ό «Θεός κυκλικήν έποίη-  
σε την κίνησιν των πλανητών διότι αύτη  
μόνη σώζεται ίσως».

Ηλιεῖστοι των ευρωπαϊών θεωρήθησαν ως έρευ-  
ρεται του πολυκοσμικου συστήματος, άλλ' έλησμένη-  
σαν ότι ό Πρακλειδής και οι Πυθαγόρειοι έδίδασκιν ό-  
τι, «Έκαστος άστήρ είναι κόσμος όλος; Έπ-  
είχε ό Δημόκριτος, όστις άπίερους είναι κόσμους  
και εις μέγεθος διαφέροντας έφρόνει;

Η δόξα του ότι ή γη κινουμένη περί τον άξο-  
να της κινείται συγχρόνως και περί τό ήλιον, είναι  
δόξα των Πυθαγορείων και του Άναξαγόρα τούτου  
δέ ήτο και τό σύστημα του Άναξμάχου ως ανα-  
φέρει ό Άριστοτέλης. Καί ό Άρχιμήδης γράφων περί  
Άριστάρχου λέγει, ότι ούτος έγίνωσκεν ότι ή γη πε-  
ριστρέφεται περί τον ήλιον άκίνητοντα.

«Τά δέ των άστρων και τον ήλιον μέ-  
νειν άκίνητα».

Και Πρακλειδής ό Ποντικός δι΄εσυριζετο τό  
αυτό, γράφει ό Πρόκλος εν Τιμαίω «Ταύτην δ' Η-  
ρακλειδής ειχε την δόξαν κινών κύκλω  
την γην».

Των ύψηλών τούτων θεωριών ό Κολόμβος έμπα-  
φορημένος, πείθεται ότι υπάρχουν αι αντίποδες και απο-  
φασίζει εν μέσω μυρίων κινδύνων να πλεύση εις ά-  
γνωστον κόσμον, ή δέ τόλμη του αύτη ευδοκίμηε διά  
της ανακαλύψεως της Άμερικης. Άλλά και ούτος δέν

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ  
ΤΗΣ  
ΓΥΜΝΑΣΙΑΣ

ἡδικήθη, ὡς ἀδικεῖται ἡ Ἑλλάς; Ὁ νέος κόσμος δὲν ὠνομάσθη Κολόμβια, ἀλλὰ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμερικού, ἐν ᾧ εἶδει νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνακαλύψαντος Κολόμβου. Καί ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἐπιπροσθέτομεν παρεκβατικῶς καὶ τὸ ἔζη: ὅτι οὗτος προεῖπε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ νέου κόσμου, οἱ φθονεροὶ δὲ ἰσχυρίζοντο, ὅτι τούτο ἦτον ἀπολύτως ἀδύνατον. Ὅτε δὲ πραγματικῶς εὗρηκεν ὁ, τι ὑπέσχετο, ἔλεγον ἀνευθεριάστως ὅτι καὶ ἄλλοι, πρὸ αὐτοῦ ἐπέτυχον, προστιθέντες ὅτι τὸ πρῶγμα ἦν εὐχερές. Προέτεινε δ' αὐτοῖς τότε ὁ Κολόμβος ἵνα στήσωσιν, ἂν ἠδύναντο, ἐκ τῆς ἄκρας ὠν ἐπὶ πινακίου Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν κατώρθωσε τούτο, θρασύας ἐκείνος ἔστησε παραδόξως τὸ ὄν. Ὡ! τούτο ἦτον εὐχολον, εἰραξάν τότε οἱ ἐχθροί.— Βεβαίως, ὑπέλαβεν αὐτοῖς ὁ Κολόμβος, ἀλλ' οὐδεὶς ὑμῶν ἐραντάσθη αὐτό.

Ἐν τούτοις ἅς προβῶμεν εἰς τὰς ἀποδείξεις μας, ὅτι πᾶσα ἐφεύρεσις μεταγενεστέρα εἶναι ἑλληνικὴ καὶ ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι ἐβελτίωσαν, δὲν ἐφεύρον, — πλὴν ὀλιγίστων τινῶν ἐφευρέσεων — ἐδιδάχθησαν δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν διδασκαλίαν ἀνέπτυξαν.

Ἡ Ὀλλανδία καὶ ἡ Ἰταλία ἐπαίρονται καὶ καυχῶνται διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν τηλεσκοπίων· ἀλλὰ τὰ τηλεσκοπία εἶναι ἐφευρέσεις Ἑλληνικῆς, γνωστῆ καὶ πρὸ τοῦ Ἀρχιμήδους! Ὁ Γάμβλιχος ἀναφέρει ἐν τῷ βίῳ τοῦ Πυθαγόρα, ὅτι οὗτος ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος φιλόσοφος Πυθαγόρας, κατεγίνετο νὰ ἐφεύρῃ διὰ τῆς δυνάμεως τῶν μαθηματικῶν γνώσεών, του βοηθήματα πρὸς ἀξίτησιν τῆς ἀκοῆς, ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ὀράσεως καὶ ὠμυεν ὅτι ἐκράτει τηλεσκοπία! «Ἡ Νῆ Δία διόπτρας ἔχει».

Ὁ Στράβων ἐπίσης ἀναφέρει περὶ τηλεσκοπίων, καὶ ὁ Πλούταρχος ἐν Βίῳ Μάρκου Μαρκέλλου, πολιτορχητοῦ τῶν Συρακουσῶν, ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀρχιμήδης εἰργάζετο εἰς τοιαῦτα. «Καὶ μάλιστα τὰ ἐναρμόζοντα πρὸς τὴν ὄψιν τοῦ ἡλίου μεγέθους».

Περὶ Ἀστρονομίας δὲ οἱ ἀρχαῖοι εἶχον τὰς δοξασίας των «Καὶ Πλάτων τοῖς ἄστροις οὐ μόνον τὴν μετὰ τοῦ ὄλου σφαιρικὴν κίνησιν δίδωσι, ἀλλὰ καὶ ἐκάστῳ τὴν περὶ τὸ κέντρον αὐτῶν», δοξασίας, ἅς οἱ μεταγενέστεροι Εὐρωπαῖοι ἀνέπτυξαν (Φλαμαριῶν καὶ λοιπῶν): διόπερ καὶ ὁ Δημόκριτος περὶ κομητῶν λαλεῖ καὶ οἱ Πυθαγόρειοι καὶ ὁ Ἴπποκράτης. «Παραπλησίως δὲ τούτοις καὶ οἱ περὶ Ἴπποκράτην τὸν Χῖον καὶ τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Δισχύλον ἀπεφήνατο, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης.

Περὶ Σελήνης ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐδίδασκεν ὅτι εἶνα ἑτερόφωτος, ὁ δὲ Ἀναξίμανδρος ὠνομάζει αὐτὴν ἐπιπλαστον φωστῆρα «Ψευδοσφάνη καλεῖ τὴν Σελήνην Ἀναξίμανδρος καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομένην», λέγει Διογένης ὁ Λαέρτιος ἐν βιβλίῳ β' περὶ Ἀναξίμανδρου. Οἱ δὲ Πυθαγόρειοι ἐθεώρουν τὴν Σελήνην κατακρημέην «Εἶνα γὰρ πέντε καὶ δεκαπλασίονα τὰ ἐπ' αὐτῆς ζῶα τῆς δυνάμει».

Ἀλλὰ καὶ ἡ Φυσικὴ, ἡ Χημεία, ἡ Ἰατρικὴ καὶ ἡ Ἀνατομία εἰς τοὺς Ἑλληνας ὀφείλονται.

Ὁ Θεόφραστος γράφων περὶ φυτῶν, διαίρει τὰ τα εἰς ἄρρενα καὶ θήλεα· «Φαίνεται δὲ ἀμφοῖν ἀπὸ τοῦ ἄρρενος τοῖς θήλεσι βοήθειαν γίνεσθαι περὶ τὸ καρποφορεῖν».

Καὶ ἡ ΠΥΡΙΤΙΣ δὲ, ἥτις μὲ ὄλας τὰς ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολὰς, ἅς ἔλαβε μέχρι τῆς ἐφευρέσεως τῶν Σασσεπῶ καὶ Κρούπ κ.λ.π. φέρει τὰ ἀρχαῖα αὐτῆς συστατικά, εἶναι ἑλληνικὴ ἐφεύρεσις, ὀφειλομένη εἰς τὸν Ἑλληνα Σαλμωνέα καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Ἑλβετὸν Σβάρτς, τὸν βενεδικτῖνον, ὅστις θεωρεῖται ὅτι ἀνεκάλυψε ταύτην ἐν ἔτει 1382 μετὰ Χριστόν.

Ὁ Εὐστάθιος λέγει, ὅτι ὁ Σαλμωνεύς ἦτο μέγας μηχανικός, ὅστις διὰ τῆς πυριτίδος «Κατήστραψέγε αὐτοῦ καὶ κατεβρόντησε τὸ δωματίον».

Τοιοιουτρόπως ἱστορικοφιλοσοφικῶς ἀποδεδειγμένον καθίσταται, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπ' ὄλας τὰς ἐπόψεις ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία καὶ πηγὴ τῶν φώτων, τῶν καταυαζόντων σήμερον τὴν πεπολιτισμένην Εὐρώπην.

Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἑτέραν ἐποψιν ἱστορικῶς ἀποδεικνύεται, ὅτι ὅσον ἡ Ἑλλάς διὰ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ὑπὸ τοὺς Ὀλυμπίους Θεοὺς, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν τότε βαρβάρων τῆς Δύσεως λαῶν, τοσοῦτον αὐτῇ, ἐνδουθεῖσα τὴν χριστιανικὴν ἐσθῆτα συνετέλεσεν ἐπίσης εἰς τὴν ὑποστήριξιν καὶ διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἠθικοποιήσαντος τὰ ἔθνη.

Ἡ πορφύρα, διὰ τῆς ὁποίας εἶναι ἐνδεδυμένοι, ἡ Ἐκκλησία, ἐβάφη πρὸ πάντων μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ στέφανος, ὃν αὐτῇ φέρει, συνεπλέχθη μὲ τὰ ἄνθη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ σκῆπτρον, ὅπερ αὐτῇ βαστᾷ, ἐδόθη αὐτῇ ὑπὸ Συνόδων αἰτινες ὑπὸ τὴν κραταιὰν αἰγίδα Ἑλλήνων αυτοκρατόρων συνεχροστήθησαν ἐν διαφόροις τῆς Ἀνατολῆς τόποις. Οἱ διαπρεπέστεροι δὲ τῶν ἀνδρῶν τῶν Συνόδων τούτων ὑπῆρξαν Ἑλληνας, ὡς οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Βασίλειοι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Συνέσιοι, οἱ Θεοφύλακτοι, οἱ Εἰρηναῖοι, καὶ πλείστοι ἄλλοι, οἵτινες

μετὰ τῶν Ἀμβροσίων, Αὐγουστίνων, Ἱερωνύμων καὶ ἄλλων τῶν ἐκ τῆς Δυτικῆς Ἑκκλησίας περαιοτισμένον ἀνδρῶν ἐστήριζαν διὰ τῆς ἠθικῆς τοῦ Εὐαγγελίου τὰ ἔρθῃ τοῦ Χριστιανισμοῦ δόγματα.

• Εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν οφείλει ἡ Ρωσία τὸν Χριστιανισμὸν, δι' οὗ κοσμεῖται καὶ δι' οὗ κατέστη σήμερον πεπολιτισμένη καὶ κραταία.

Τάλαινα Ἑλλάς! Ἐπὶ σοὶ ἀρμύζει τὸ «*Quand un arbre est tombé, tout le monde court aux branches*» Ἦτοι «Δρυὸς πεσοῦσης, πᾶς ἀνὴρ ζυλοεύεται».

Διότι καὶ πεσοῦσα παρέστρησε ὄρυ, ἐξ ἧς πάντα τὰ ἔθνη ἐφυλεύθησαν καὶ ἐθερμάνθησαν ἐκ τῶν φλογῶν, ἃς ἀνέδωκες καιομένη. Καὶ ὅμως ὁ Ἑλληνισμὸς σήμερον παρορᾶται, καὶ ὅμως ὁ Ἑλληνισμὸς σήμερον περισφιγγεται ἐν τῷ στενῷ κλωβῷ, ἐν ᾧ ἔθληκεν αὐτὸν ἡ διπλωματία, ἢ ἀποθάνη τὸν ἐξ ἀσφυξίας θάνατον!

Ἄλλὰ ὁ Ἑλληνισμὸς, τιαύτην φέρων τὴν ιστορίαν, εἶναι στοιχεῖον ἰσχυρὸν, ὅσον ἰσχυραὶ εἰσὶν αἱ πηγαὶ τοῦ, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε Ρωμαῖοι οὔτε Πέρσαι, οὔτε Ρωμαῖοι, οὔτε Οὐνοὶ, οὔτε Γότθοι, οὔτε Φράγκοι, οὔτε Τούρκοι, οὔτε ξένοι οἰδιόποτε ἠδυνήθησαν ν' ἀπορροφήσωσιν αὐτόν. Τοῦναντίον οὗτοι πάντες ἦλθον καὶ ἀντιπαρήλθον, ὁ δὲ Ἑλληνισμὸς, ὡς φοῖνιξ ἀκτῆς τῆς τέφρας τοῦ ἀνεγεννήθη, διαψεύσας τὸν Φαλαμεράγη, δογματίσασατα ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ἐξέλιπεν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

(Τέλος).

### ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΦΕΖΑΝ

Δύναται νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ ἀνευ θρησκείας;—Ἐοὐ ἐρώτημα ὅπερ προβάλλει ἡ ἐπιμεταλίς τοῦ θέματος ἡμῶν. Πρόκειται νὰ λυθῇ τὸ μῆγα τοῦτο πρόβλημα, ἀν ὁ ἄνθρωπος εἰμπορῇ νὰ τελειώσῃ τὸν ἐπὶ γῆς βίον τοῦ ἀνευ τῆς ἐκδηλώσεως θρησκευτικοῦ κινήματος.—Ἐκ τῆς ἀκριβοῦς μελέτης τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ συνόλου τοῦ ἀνθρωπίνου βίου συνάγεται ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει θρησκευτικὸς, ἀφοῦ ἐν οὐδέποτε εὐρίσκεται ἀναπτύξῃ κινήσῃ ἐν ἐκὸς τὴν ἀνάθειαν τῶν ὅπως ἐκφράσῃ τὴν πρὸς τὸ ἴψιστον Ὅν εὐλάθειαν αὐτοῦ, καὶ ἀνεγείρει ναοὺς, θυσιαστήρια, κινητὰς σκηνὰς τοῦ μαρτυρίου ὑπέκων εἰς ἐσωτερικὴν τινα τῆς ψυχῆς του ἐπιταγήν. Ἄν δὲ τοιαῦτα συναίσθηματα φαίνονται ἐκδηλούμενα καὶ μεταξὺ τῶν ἡμιμαρτῶν, τί εἶναι ἐπόμενον νὰ παρουσιάζηται εἰς λαοὺς πεπολιτισμένους καὶ διαπρέποντας ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ πνεύματος, λαοὺς φύσει εὐγενεῖς καὶ ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων γενομένους διδασκάλους τῆς ἀνθρωπότητος;—Βεβίως εἰς τοιοῦτους λαοὺς ἡ ἔλλειψις τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναίσθηματος συνεπάγεται αὐτόχρημα θάνατον ἐθνικόν, βιοτήν

ζωωδῆ. Διὰ τοῦτο οὐδὲν βλάπτει καθιρώτατα τὴν ἐθνικὴν ὑπαρξὴν λαοὺ εὐγενεῶς καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰ γράμματα προσηγμένους ὅσον ἡ ἀπαχέρευσις τῆς πρὸς τὸ θεῖον λατρείας τοῦ. Ἄλλ' εἶναι βεβίωτατον καὶ τοῦτο ὅτι ἔσθ' ἄλλο ἢ τυραννία καὶ οἱ θρησκευτικοὶ διωγμοὶ ζητοῦσι νὰ καταπνίξωσιν ἐν τινι λαῷ τὸ ἱερὸν καὶ ἔμυστον τοῦτο συναίσθημα ὅσῳ ἐκδηλωτέρον γίνεται, ἀναπτυσσόμενον μετὰ μείζονος δυνάμεως καὶ ἰσχύος, ὡσπερ τὰ φυτῶνα ἐκείνα τῶν ἀκμαίων δένδρων, ἅτινα, καίτοι καλυπτομένου τοῦ κορμοῦ ὑπὸ ὄγκου χύματος, οὐδὲν ἤστανον παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐκφύονται ὀρμητικώτατα καὶ προβάλλουσι μετὰ σθένους.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὸ προπαθὲν ἐρώτημα. Νῦν ἐρχόμεθα νὰ πιστώσωμεν τὰ ἀνωτέρω διὰ γεγονυῖος ὅτι σπανίως ἐν τῇ χριστιανικῇ ἱστορίᾳ, ὅσῳ καὶ θαυμαστοῦ ἐν τοῖς κατ' ἡμέρας χρόνοις, οἷον εἶναι το Πάσχα ἐν Φεζάν. Καὶ πρῶτον ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν τί εἶναι τὸ Φεζάν.—Τὸ Φεζάν εἶναι κρατίδιον ἐν τῇ ἀπερίτῳ ἐρημίᾳ τῆς Σαχάρας τῆς Ἀραβίης, κυβερνόμενον ἄλλοτε ὑπὸ Ἰβίου Σουλτάνου ἀνεξαρτήτου, ἀπὸ δὲ τοῦ 1841 ὑποκείμενον εἰς τὸν Σουλτάνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πρωτεύουσα αὐτοῦ εἶναι τὸ Μουρτσούκ, πόλις ἡμεῖς τρεῖς χιλιάδας ψυχῶν ἀριθμοῦσα, περιτειχισμένη καὶ ἀπέχουσα τῆς Τριπόλεως τῆς Βαρεζίας περὶ τὰς 40 ἡμέρας πορείας. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶναι κυριολεκτικῶς ἄγριοι καὶ βύρρακοι Ἀράβες, πολὺ διαφέροντες τῶν Ἀράβων τῆς κυρίως Ἀραβίας. Ἄλλ' οἱ ἐκτὸς τῆς πόλεως κατὰ τὴν σποράδην οἰκούντες εἶναι ἔτι ἀγριωδέστεροι καὶ μᾶλλον θηριώδεις. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ πόλις εἶναι τετειχιμένη, καθότι οἱ οἰκούντες ἐφοδοῦντο ἀνάθειαν τὴν ἐπιθεσιν τῶν περιοίκων καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως οἰκούντων, διότι ὡς ἦθελον συλλάβῃ τινὰ τοῦτων τὸν ἔσραττον, ἀνευ ἄλλης διακινεσίας. Εἰς ἐν ἄκρον τῆς πόλεως κατὰ τὴν ὑψοῦσιν ὡς μίκτης βράχου κἀθετος καὶ ἀποτομώτατος ἐν εἴδει πρίονος, οὗτος αἰ τρεῖς πλευραὶ εἶναι ἀπρίστοι ὡς ἐκ τῆς καθεῦται αὐτῶν κλίσεως, ἡ δὲ τετάρτη, ἡ πρὸς τὴν πόλιν εἶναι πως βρατή, ὡς ἔχουσα μικρὰν τινα πλακίτητα. Ταύτην αἰ ἀγρῶς μόνον δύνανται ν' ἀνακάνωσιν ἀπροσλόπως, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀναγκάζονται δι' ἐλιγμὸν καὶ περιστροφῶν ν' ἀνέρχονται εἰς τὴν κορυφὴν. Ὁ βράχος οὗτος ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν πρῶτον τοῦ κρατιδίου Σουλτάνον ὡς ἔθρα ἀσφαλῆς τοῦ θρόνου τοῦ ἀπο πάσης ἐπιθέσεως καὶ ἐφόδου, ἐκεί δὲ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἔκτισε φρούριον ἰσχυρὸν καὶ πύργον μετὰ σιδηρῶν θυρῶν καὶ ὀροφῶν ἐπέκλειστων. Ἐκεῖ λοιπὸν διετήκατο ὁ Σουλτάνος, εἰς δὲ τὰ σκεπτικὰ καὶ τριμερᾶ ὑπάρχει τοῦ πύργου ἐνέκλεισι τοὺς κλιούργους καὶ ἐχθροὺς του. Νῦν δ' ἐκλιπόντος τοῦ Σουλτάνου τὸ φρούριον δὲν χρησιμεῖται εἰς τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ὡς δεσποτήριον τῶν δυστυχῶν ἐξορίστων τοῦ Πασαῆ.

Εἰς τὸ Φεζάν οὐδέποτε ἠκούσθη τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδέποτε ὤρθη ἴχνος ἱεραποστόλου, εἴτε Εὐρωπαϊοῦ εἴτε Ρώσου, εἴτε Ἀμερικανοῦ νὰ κηρύξῃ μὲ προσηγνὴ βεβίως κίνδυνον τῆς ζωῆς του τὸ ὄνομα τοῦ κυριωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Οὐδέποτε ἐκλήθη ἡ χριστιανὴ Εὐρώπη καὶ Ἀμερική νὰ σταίη ἐκεῖ ἄνδρες δυνάμενους νὰ φωτίσωσι τὰ ἄγρια ἐκεῖνα στίφη καὶ νὰ ἐξημερώσωσι τοὺς βαρβάρους αὐτοὺς λαοὺς. Καὶ ἐν τοῖς ἐκεῖνο τὸ ὅριον παρέλιπε νὰ κάμῃ ἡ πεπολιτισμένη Εὐρώπη καὶ Ἀμερική, τὸ ἐκκρον ἀσθενῆ καὶ ἐλιγμῶνα ἄτομα, ἐξορί-

για εδοξάζε των παθών του Κυρίου και αναλογίζοντο πως έτι

καύρα και ζαλούσταν ταύτα εν πάση τή γρηγορούσση, και ηύ-

λιστα εν τή Ακατομίη Επικλησίη, αφοί δε εδοξάζοντο εν τή

εκουσίη τρωάνας του Φελέου, αήθως ήθελοντο Θείην βου-

τάτην Θείην υπερεβαίνονσαν πασαν σωματικήν αληθείαν! Ες

αποθήκη τσ θεμελιωτικών ήτο τωρηότατον και ακαίρετον πως ε-

κωνομίσταν! «Θεε μου, έκλεψ έκτατος των θεσιών των ε-

τίαν, αήθων ηε ν' ακούσω άπαξ έτι την ακήρη άκοιουβίαν

του Παύλου. Δος να έννηγησ το γρηγόριον έκείνο πομπικόν,

«Χριστός άνεστη εν νεκρώ». Ουκώς θάνατον πατήρα, και τοίς

εν τοίς πατήρασι τωίν γρηγοριανών». Δος ν' άσπαθώην, ήλκ-

ήλκους ως άβυσσός γρηγοριανός και έννα τον άυτός πατήρ!

Η έν έκείνους βήνας των θεσιώντων έιστηρόθη. Ο δε-

σμοιολογός εκ τωύτων πώδς ηεριστατικός, έε άσθελάς τής γυ-

νικίας του ήγειρ άυθούλην παρ το θεσιώντων Φιλίππου, ον

έξήκοντα εν έξοχον ιστόν. ή σμύδουλή ήόειν το άποστα-

στικά τής ιδεως τής νοούσης αλήθειας του θεσιούλακκος, και

έκτος ο θεσιούλαξ άκνισταν έδους τσ Φιλίππου. Δόνα δή,

τψ έμπήρθε κατά πρώτην φορά εν βουβούρη νωνί και εν πα-

σθ ηεσιούλαξ, ηη γήνη γνωστον τψ άρσιφ βιοκήτη να τού ά-

νότη ή έν εώρησν ήθησν του νεύλου του εκ τού θρησκό-

μας τή έν εώρησν ήθησν του νεύλου του εκ τού θρησκό-

στα, βεσινα και βεσιανισμένη, ένκνιενισμένη ένδος των πόδε-

των έκαιών του Μορτώου είρετών, Έκνήρας γρηγορ, άθρω-

ποι έπιστόλιους, άθρηβίς όίκοι του Χριστού και τής πατρόος

προκαμιστά. Το έκταλον οί έθνοκρητορες Νικόλαος Φιλίππου,

Θωμάς Παυλίους και οι περι άυτούς, εν όίω όύτω. Καίτοι ή-

σαν κατόρο οι είς βάρυτατων άγύων καίτοι βέν έβλαπεν έτι

δενα και έε ήθησν το εώς τής ήθερά, οδε τσ εσήμησν.

καίτοι ήσαν καθηγούμενοι έκτατος εν είς τρωάνη και βέν αν-

εκνωώνων άκλήρους. Μεθ' όνα παύτα είς τής έξήρετου άδών

Εκνήμηκίς εβούλας και τού βαμωίνου νεβούταος, καθόρθωσαν

να τάλεσταν ηεστ' έπιστηρότατος το Παύλα ένδος τής αλήθς του

όρικτου θεσιώντησι και να ηυήσων την Άκταν του Χριστού

Αυδοκων άνευ νου, άνευ ίερατίου, άνευ ίερατικής τμος πομ-

πής, άλλα ήνοι τον ηεστ' όύτων, τή παρούσα του θεσιούλα-

κος και τού άντιπροσώπου του Διοκνητού ηεστ' εβούλου στα-

τιστικής Δουκίας εν έτει 1890. «Ότες ήγυοντος τού Θ' αί-

ωνος, τού αίνους έκλεψ, ός ηη κληύτα και τή ένπερ, ομικήν

άκνιστην του νεβούταος, τή κκακτοκήμηκίην άκνιστων του πο-

μωτού, τή άπειρ των έξορεστων και άκκαυόψων πόδς

ηετλον εβούταου του άθρωπίνου β.σ, ήγυοντος, λέγειεν του

αίνους τούτου των όύτων, βάρυτων τήν άκνιστων των κατα-

κότων εν κρισί των ηετλων όύτων και εκ βακων τρωά

νοί ὁμος τὸ Πάσχα, ἀλλὰ στέλλει καὶ ὡς ἀντιπρόσωπόν του τὸν Τσαούτην μεθ' ἑξ̄ στρατιωτῶν.

"Ὁ χαρά! "Ὁ ἀγαλλίασις! "Ὁ εὐδαιμονία τῶν συνδεσμοτῶν, μόλις ἐξήλθον τῶν φρικωδῶν τρωγλῶν των βαρτάρζοντες τὰς βρεῖας ἀλύσεις ἵνα τελέτωσι τὸ Πάσχα! 'Αληθῶς συγκινεῖται τῆς ἀναλογιζόμενος τὴν δεινὴν θέσιν τῶν ἔθνομαρτύρων τούτων, τῶν ἀδαμάντων πιστῶν. "Απτουσι τὰ ῥῶτα καὶ ἄρχονται ψάλλοντες τὴν κατακουκτικωτάτην ἐκείνην ἀκολουθίαν τοῦ Πάσχα 'Αναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, πάσχα Κυρίου πάσχα) κτλ. εἰς ἐπήκοον τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Διοικητοῦ, τῶν στρατιωτῶν, τοῦ δεσμοφύλακος καὶ τινων συνδεσμοτῶν ἰσχυρῶν 'Αράβων. "Ὅτε μάλιστα ἔφαλλον ὁ νεώτερος Κωνσταντῖνος Πασχίδης τὸ τροπᾶριον «Νῦν πάντα πεπληρωται φωτὸς, οὐρανὸς τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια» κτλ. ἡ συγκίνησις ἔρθεσεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Οἱ ἀκροῶμενοι φύλακες καὶ συνδεσμοῦται "Αραβες ἔμειναν ἐκπληκτοί, ἀκούσαντες τὸ πρῶτον ἤδη χριστιανικούς ὕμνους ἐκ χειλέων Ἑλλήνων χριστιανῶν καὶ ἐν γλώσσῃ Ἑλληνικῇ. Ἐθάρμασαν τοὺς ὑμνούντας τὸν Θεὸν καὶ ἐπήνεσαν ἐν τῇ θηριωδίᾳ των τὴν δύναμιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως Αἱ εὐχαὶ τῶν ἔθνομαρτύρων καὶ οἱ ὕμνοι δὲν ἀπέμειναν ἀγονοί, καθόσον τρεῖς μῆνας μετὰ τὸ πάσχα, τῇ ἐνεργείᾳ ὑψηλῶν προσώπων Μεγάλων Δυνάμεων κατορθώθη, δακτύλῳ Θεοῦ, ἡ ἀπελευθέρωσις αὐτῶν. Δυστυχῶς ὅμως ὁ εἰς τῶν ἔθνομαρτύρων, ὁ Θωμάς Πασχίδης ἐγένετο θύμα τῶν ἀγρίων φυλάκων τῶν 'Αράβων ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐπάνδοδόν των εἰς Τρίπολιν, ὅπου ὤφειλον ἐλευθεροὶ νὰ παραδοθῶσιν.

'Ἐν Φεζάν λοιπὸν ἐν λήγοντι ΙΘ' αἰῶνι ἠκούσθη τὸ πρῶτον τὸ ἔνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκηρύχθη ὑπὸ δεσμῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τῶν ἐπιτοπιῶν ἀρχῶν, χωρὶς βεβᾶνως νὰ καρποφρήσῃ, καθίσαν ἐν αὐχηρῶν ἐρήμῳ καὶ ἀγρίῳ ἐδάφει δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ βλαστήσῃ φυτὸν τοιοῦτον, εἶον τὸ χριστιανικὸν δι' ὀργάνων ἀσθενεστάτων καὶ εὐρωτιώντων, οἷοι ἦσαν δέσμοι χριστιανοί, ἐνδιατώμενοι ἐν σκοτεινοτάταις τρωγλαῖς, φέροντες βαρυστάτας ἀλύσεις καὶ ὄντες μεστοὶ κακουγιῶν. Ἐχρημεν δι' ἐλπίδος ὅτι τὸ γεγονός τούτου θέλει σημειωθῆ ὑπὸ τῆς ἱστορίας τοῦ χριστιανισμοῦ ἐνέχον μεγίστην σημασίαν! Καὶ ὅταν ποτὲ ἡ παπολιτισμένη Εὐρώπη, ἧ ἡ Ὀρθόδοξος Μεγάλη Ῥωσία, ἡ αὐτὴ ἡ ἀκαμαία Ἀμερικὴ ἀποραρίτωσι νὰ ἐκχριστιανίσωσι τὸ Φεζάν, θέλουσιν ἀνακαλύψει ἐν ταῖς φρεσίναις τοῦ Μορτζόου εἰρκατῆς τὰ ἔγχη τῶν διελλόντων ἐκείθεν ἔθνομαρτύρων ἡμετέρων ὁμογενῶν. Θέλουσι συναντήσαι που τὸ σύμβολον τοῦ τιμίου σταυροῦ. Διὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον τὸ Φεζάν δέον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁ πρῶτος σταθμὸς πρὸς διάδοσιν τῆς εἰς Χριστὸν Πίστεως καὶ τότε τὸ Ἑλληνικὸν ἔνομα θὰ εἶναι τὸ πρῶτον ἀξίον τὴν τιμὴν τοῦ θείου κηρύγματός εἰς τοὺς ἀγρίους ἐκείνους βαρβάρους λαούς. Χαῖρε, ὦ φιλόκτη Πατρίς Ἑλλάς, τοιαῦτα ἔχουσιν τέλεια δοξάζοντά σε καὶ τιμῶντά Σε. Ἐῖθε ἔλθοι συντόμως ὁ χρόνος καθ' ὃν νὰ Σε εἶδωμεν Μεγάλην καὶ εὐδαιμονούσαν.

ΖΗΣΙΜΟΣ Γ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

(καθηγητής).



## ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΙΣΑΝΙΟΥ

(Συνέχεια)

### ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΔΑΣΚΑΡΙΣ

'Ὁ Ἀλέξανδρος διαδεχθεὶς κατὰ Μάιον τοῦ 1864 τὸν ἀποθανόντα Μελετίον, ἦν εἰς τῶν διαπρεπεστέρων κληρικῶν, λαβῶν ἐνεργὸν μέρος εἰς πλεῖστα σπουδαῖα ζητήματα τῆς ἐποχῆς ταύτης, κατ' ἀρχάς μὲν ὡς ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὕστερον δὲ καὶ ὡς καθηγητῆς τῆς Θεολογίας καὶ Σχολάρχης τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς. Ὁ Ἀλέξανδρος τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐτέλεσεν ἐν Ῥωσίᾳ, ἔνθα διὰ τοῦ μεγάλου τότε φήμης ἀπολάβοντας Γρηγορίου τοῦ Καγλερᾶ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας συνεστήθη, τῆς Ῥωσομαθείας δὲ αὐτοῦ πρόκειται ἀσφαλίστατον τεκμήριον ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτοῦ ἱστορία, ἣν ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ μετέφρασεν. Τὴν ἐπαρχίαν Σισανίου διακρατήσας ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ πέντε περίπου ἔτη, ἦτο μὲχρι τέλους Ἀπριλίου τοῦ 1869, ἀποθνήσκει κατ' ἄλλους μὲν δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τῶν ὑπρετῶν αὐτοῦ τῇ ὑποκινήσει τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ ὀξείας νόσου. Τὸ προμνημονευθὲν χειρόγραφον ἀναφέρει περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὰ ἑξῆς «Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μελετίου ἀνέλαβε τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῆς Θεοσωστου ταύτης ἐπαρχίας ὁ ἀρχιμανδρίτης καὶ Σχολάρχης τῆς Μεγ. τοῦ Γ. Σχολῆς Ἀλέξανδρος ὁ Δάσκαρις, ἀνὴρ θερμουργός καὶ συγγραφεὺς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας».

### ΘΕΟΦΙΛΟΣ.

'Ὁ Θεόφιλος, ἀπὸ τῆς ἐπίσκοπῆς Σταγῶν ἐκλεγείς Μητροπολίτης Σισανίου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ μ. Ἀλεξάνδρου κατὰ Μάιον τοῦ 1869, διεκράτησε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην μὲχρι τῶν ἀρχῶν Σεπτεμβρίου τοῦ 1872, ἦτοι ἐπὶ ἔτη τρία καὶ μῆνας τρεῖς, ἐκπτώτος γενόμενος ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Ἀνθίμου τοῦ στ. ὁ Θεόφιλος ἀρχιδιάκονος ὑπάρχων τοῦ Χαλκηδόνος Γερασίμου, ἐξελέγη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1859 ἐπίσκοπος Σταγῶν, ἐπὶ ἔτη ἕξ καὶ δέκα διατελέσας τοιοῦτος, ἐκλεγείς δὲ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σισανίου καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν τῆς Σωζοαγαθουπόλεως ἀποθνήσκει κατ' Αὐγούστον τοῦ 1882 ἐν Κων)πόλει, ἔνθα παραιτηθεὶς διέτριβεν. Ὁ Θεόφιλος ὤμαρτο ἐκ Μεγαρόβου τῆς Μακεδονίας ὡς Σωζοαγαθουπόλεως δὲ εὐρίσκεται ὑπογεγραμμένος καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Κων)πόλει περὶ τοῦ βουλγαρικοῦ σχι-

σματος συγκροτηθείσης μεγάλης κληθείσης Συνόδου. Περὶ τῆς ἀρχιερατικῆς δράσεως τοῦ Θεοφίλου ἐγράψεν ἄλλοτε ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια ἐπὶ τῆ ἀφορμῇ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην (Ἐκκλ. Ἀληθ. ἔτος 1882, τεύχος β-ον σελ. 43), ὡς λίαν χαρακτηριστικῶς γράψασαν τὰ κατ' αὐτόν.

### ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ.

Ὁ τὸν Θεόφιλον διαδεχόμενος Ἀμβρόσιος, ὁμώμενος ἐκ Βαρεσοχωρίου Κων)πόλεως, ἐποίμανε ἐπὶ πέντε περίπου ἔτη τὴν ἐπαρχίαν Σισανίου, ἤτοι μέχρι τοῦ ἔτους 1877, ὁπότε εἰς Χίον μετατίθεται. Ὁ Ἀμβρόσιος οὗτος ἐπίσκοπος τὸ πρῶτον διατελὼν, ὑπὸ τὸ ψιλὸν ὄνομα τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης ἐπισκοπῆς Λαμφάκου, ἐν ἔτει 1872 ἐκλέγεται Σισανίου, συνοδικὸν δὲ μέλος διατελὼν ἐν ἔτει 1877 ἐκλέγεται Χίου, καὶ ἀπὸ ταύτην Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, ἐνθα καὶ ἀποθνήσκει.

### ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἀγαθάγγελος ὁ Στεφανάκης διαδεχθεὶς τὸν Ἀμβρόσιον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σισανίου διατέλεσε τὸ πρῶτον ἱεροκῆρυξ ἐν Σμύρνῃ καὶ εἶτα Μυρέων ἐπίσκοπος. Ὁ Ἀγαθάγγελος ποιμάνας τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐπὶ τέσσαρα ἔτη καὶ μῆνας ἑνδεκα ἀποθνήσκει ὑπὸ στομάχι-κῆς νόσου κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1882, ἣν οὐδ' οἱ ἰατροὶ τῆς ἐσπερίας, ἐνθα μετέβη, ἠδυνήθησαν νὰ θεραπεύσωσιν. Φημίξεται ὡς δεινὸς ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ ἐδημοσίευσεν δὲ καὶ ἀρκετὰς πραγματείας καὶ ἐν τῷ «Μέντορι» καὶ τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», ἐνθα καὶ περὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ χρηματισάντων Μητροπολιτῶν Σισανίου ἀπὸ τοῦ Ζωσιμά λαμπρὰν μελέτην ἐδημοσίευσεν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῷ κώδικι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως σωζομένων σημειωμάτων τοῦ Νεοφύτου, καθὼς καὶ βιβλίον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος» μετ' εἰκόνων ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μεταφράσας τύποις ἐξέδοτο, ἀντίτυπα τοῦ ὁποίου κατὰ πολλὰς ἐκατοντάδας ἀπαντᾷ τις ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Γυμνασίου Σιατίστης. Ὁ Ἀγαθάγγελος ἦν εἰς τῶν διαπρεπῶν ἀρχιερέων τῆς ἐκκλησίας, ἡ ἀρχιερατεία δὲ αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σισανίου διατελεῖ ἀλγιστος εἰς πάντας, ἐνεκα τῆς δραστηριότητος αὐτοῦ, πολλὰ ὑπὲρ αὐτῆς κοπιᾶσαντος.

### ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἀθανάσιος ὁ Μεγακλῆς διαδεχθεὶς τὸν ἀπ.Θανόντα Ἀγαθάγγελον κατ' Αὐγούστου τοῦ 1882, διατέλεσε τὸ πρῶτον ἀρχιερατικῶς τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ εἶ-

τα Μέγας πρωτοσύγκελος ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ ἐν Χάλκη Θεολογικῇ Σχολῇ, ὡς καὶ οἱ προκατόχοι αὐτοῦ Ἀμβρόσιος καὶ Ἀγαθάγγελος, θεωρεῖται δὲ εἰς τῶν διαπρεπεστέρων παρ' ἡμῖν ἱεραρχῶν, λόγῳ ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεως καὶ συνέσεως πολιτικῆς, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Χαλκηδόνος Γερμανοῦ καὶ Δέρκων Καλλινίκου ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Διονυσίου τοῦ Ε' εἰς τὴν λύσιν τοῦ προνομιακοῦ ζητήματος. Ἡ δράσις τοῦ Ἀθανασίου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σισανίου θεωρεῖται λίαν συντελεστικὴ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν γραμμάτων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ ἰδίως ἐν Σιατίστῃ, ἐνθα συστηθέντος τοῦ Τραμπαντζεῖου λεγομένου Γυμνασίου διαρρυθμισθείσης δὲ καὶ τῆς ἔκτοτε κανονικῶς λειτουργούσης ἐξατάκτου Ἀστικῆς Σχολῆς, ἐδόθη μεγάλη ὄψις εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν παιδείαν. Ἀθανάσιος ὁ Μεγακλῆς κατὰ γὰρ ἐξ Ἀδριανουπόλεως ἀπὸ τῶν ἀρχῶν δὲ Μαΐου τοῦ 1893 ἐξελέγη Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παραιτηθέντος Σωφρονίου καὶ ἔκτοτε διατελεῖ τοιοῦτος, διὰ τῆς συνέσεως καὶ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ φρονήσεως κατορθώσας νὰ κατισχύσῃ τῆς κομματικῆς ἐμπαθείας, ἥτις ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐνκντίον παντὸς Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἀντετάσσεται ὑπὸ τῶν Θεσσαλονικέων.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

## Ο ΓΑΜΟΣ

### ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΘΕΙΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

(Συνέχεια)

**Ε**ΦΕΞΗΣ ὑποδεικνύει ὁ ἱερός ἀνὴρ τὸν καιρὸν, καὶ ἐν δέον νὰ συνέρῳνται εἰς γάμον, παροτρύνει τοὺς γονεῖς ὅπως, κατὰ μὲν τὸν πρὸ τοῦ γάμου χρόνον οἱ νέοι, ἐπειδὴ ἐνοχλοῦνται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, φυλάττωνται ἐκ τῆς εἰς τὸ κινδύνου πτώσεως διὰ συμβουλῶν, νοουθεσιῶν, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ ἀπειλῶν, ὅταν δὲ ἔλθωσιν εἰς ἡλικίαν πρὸ πάσης ἄλλης βιωτικῆς μερίμνης καὶ κοσμικῶν συμπερὸντων, νὰ συζευγνῶσιν αὐτοὺς πάρχοντα, ὅπως μὴ ἀπαυδῆσαντες πρὸς τὸ μακρὸν τοῦ χρόνου εἰς ἀμαρτίας καὶ πορνείας περιπέσωσιν. «Ἐπειδὴ εἶσι νέοι οἱ οὖτιν ἐνοχλεῖ τὰ τῶν ἐπιθυμιῶν, τὸν μὲν πρὸ τοῦ γάμου χρόνον παρανέσσαν, ἀπειλαίς, φόβοις, ἐπαγγελίαις μορφαῖς ἐτέροις αὐτοὺς κατέχετε τρόποις. Ὅταν δὲ ὁ παῖς αὐξήθῃ πρὸ στρατείας, πρὸ τοῦ βίου τοῦ ἄλλου, τὰ περὶ τοῦ γάμου φροντίζει. Κἂν ἐκεῖνος ἴδῃ εἶσι ταχέως αὐτῷ τὴν νόμῳν ἀγεῖς καὶ εἶσι βραχὺς ὁ καιρὸς ὁ ἐν μέσῳ, δυνήσεται διακατερεῖσαι τὴν φλόγα· ἂν δὲ ἐνοήσῃ εἶσι βραθυμίας σὺ καὶ βραδύνεις, καὶ περιμένεις... ἀπογνοὺς πρὸς τὸ μακρὸν τοῦ χρόνου, ταχέως δλιθῆσαι πρὸς πορνείαν» (62, 423 ὁμ. ε.' τῆς Α' Θεσσαλον.) Καὶ ἐγκωμιάζει τοὺς παλαιούς ὁ ἱερός Χρυσόστομος, διότι προ-

τῶν ἄλλων εἰς τὸν Θεὸν ἔσπευον καὶ παρ' Αὐτοῦ ἐζήτουν νὰ ὑποδείξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν μέλλουσαν νύμφην, διὸ καὶ λαμπρῶς ἐπετύγχανον, γυναικας εἰσεβείε και εὐγενεῖς τὴν ψυχὴν ἀγόμενοι, οὐδ' ἄλλως δὲ πρὸς γυναικας μεστρίας, τὸ ἑαυτῶν μόνον ζητούσας συμφέρου, κατέφευγον, οὐδὲ ὡς ἐμπορευόμενοι, εἰς συνθήκας καὶ ἐγγράφους συμφωνίας καὶ ὑπογραφὰς ἐδαπανῶντο, ἀλλ' αὐτοὶ οὕτω, μετὰ Θεῶν, προῦνθουσι καὶ λεπτομερῶς ἐξήταζον καὶ περιεργάζοντο τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς καὶ τὴν Θεοσεβείαν, ἧς ἀποίσεως πάντα τὰ ἔξω ἐλάχιστον ἢ μηδὲν ὠφελούσιν. «Καὶ σὺ τοίνυν, ἐπειδὴ μέλλεις γυναικας ἀγεσθαι, μὴ πρὸς ἀνθρώπους κατασύρῃς, μηδὲ πρὸς γυναικας ἐμπαρευόμενας τὰς ἀλλοτριὰς συμφορὰς, καὶ ζητούσας ἔν μόνον, ὅπως αὐτὰ μισθὸν λάβωσιν, ἀλλὰ κατάρχε ἐπὶ τὸν Θεόν. Οὐκ ἐπεσχύνεται σου γενέσθαι νυμφαγωγός. Αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ εἶπε «Ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. (Ματθ. στ. 33). Καὶ μὴ λέγε πῶς δύναμαι τὸν Θεὸν ἰδεῖν, μὴ γὰρ ἀρεῖναι μοι φωνὴν ἔχει καὶ διαλεχθῆναι φανερώς, ἵνα προσελθῶν ἐρωτήσω. Ἀπίστου ταῦτα ψυχῆς. Καὶ γὰρ ἐξέως καὶ χωρὶς φωνῆς πάντα, ὅσα ἂν θέλῃ, δύναται κατασκευάζειν ὁ Θεός. (Τόμ. 51, 225 Ἐργ. εἰς Μᾶξιμον). «Ἐῦδατε ὅπως τὸ παλαιὸν ἐσπούδαζον γυναικας ἀγεσθαι τοῖς ἑαυτῶν πασίν; ὅπως πρὸ τῶν χρημάτων, ψυχῆς εὐγένειαν ἐζήτουν. Οὐδαμοῦ γραμματεῖα, οὐδαμοῦ συνθήκη καὶ τὰ ἄλλα τὰ καταμέλαστα, ἃ νῦν γίνεται καὶ αἱ αἰρέσεις ἐκεῖναι αἱ τοῖς γραμματέσι ἐνθεμέναι. Ἐὰν ἄποις, φησί, τελευταίη, ἔαν τότε καὶ τότε συμβῆ, ἀλλὰ παρ' ἐκεῖνοις οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλὰ τὸ μέγιστον καὶ ἀσφαλὲς γραμματεῖον τῆς κόρης ὁ τρόπος (54, 434 Γένεσ. ὁμ. μθ.) . . . Ζῆται, εἰ Θεοφιλῆς ἐστίν, εἰ πολλῆς ἀνωθεν ἀπολαύει τῆς εὐνοίας. Ἄν γὰρ ἐκεῖνα ἦ καὶ τὰ ἄλλα ἔπειτα: τούτων δὲ οὐκ ἔντων, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἀβείας αὐτοῖς ὑπάρχει τὰ βιωτικὰ κέρδος οὐδὲν. (51, 225 Ἐργ. εἰς Μᾶξιμον). Ναί, οὕτως μετήρχοντο τὸν γάμον οἱ παλαιοί, ἐξαιουλοῦσθαι ὁ Ἰερὸς Χρυσόστομος. Οὐδεὶς ἐμερέμια καὶ ἐκόπτετο, ὡς νῦν, ἵνα χρήματα, ἵνα πλοῦτον. ἵνα προῖκα παχέων παντοῦ πρόσω καὶ εὐμορφίαν εὐρηῇ ἤρκευοντο εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς νύμφης, βοηθὸν καὶ σύμμαχον τοῦ βίου ζητούντες, διότι καλῶς ἐγίνωσκον, ὅτι οὕτως ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἐστὶ ἐν ἅπασιν τοῖς ἔργοις αὐτῶν, ἐν τῇ οἴκῳ καὶ τοῖς ἔξω καὶ ὅτι μακρὰν μαχὼν καὶ φιλονεικίῳν, ἐν ἁμονίᾳ δὲ καὶ ἀγάπῃ τὰ τοῦ βίου πάντα διαρρυθμίζοντες, εὐχάριστοι πάντοτε ἐπὶ πᾶσιν ἔσονται. Ἡ ἐκπληξία, τὸ θάμβος τῆς ωραιότητος, ὅπερ πολλοὶ ἐπιζητοῦσι καὶ τὸ κάλλος ἐπ' ὄλιγον διάστημα μόνον εὐφραίνει καὶ ἐντύπωσιν ποιεῖ ἢ συνθήκη ἐξαιρείει τὸν πρῶτον θαυμασμὸν, ἢ δὲ ἀναφανομένη διὰ τοῦ καιροῦ κακία τῆς ψυχῆς καταλύει πᾶσαν τὴν πρῶτην ἀγάπην. «Τί λέγεις, ἄνθρωπε, φωνεῖ ὁ Θεὸς Πατήρ, ἀπὸ γυναικὸς κερδαίνειν ἐπιθυμῆς, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, οὐδὲ ἐρυθριᾶς, οὐδὲ εἰς τὴν γῆν καταδύῃ, τοιούτους κερδῶν ἐπιζητῶν τρόπους; καὶ ποῦ ταῦτα ἀνδρὸς τὰ ῥήματα; 51 225 Ἐργ. Μᾶξιμον). Ἄλλ' ὁ δεινὰ, φησὶν, ἀπὸ γυναικὸς εὐπορος γέγονεν. Οὐκ αἰσχύνῃ τοιαῦτα παραδείγματα φέρων; Μυριάκις γενόμεν πέννης, πολλῶν ἤκουσα λεγόντων, ἢ παρὰ γυναικὸς λάβοιμι πλοῦτον. Τί γὰρ ἀηδέτερον ἐκεῖνον τοῦ πλοῦτου; τί δὲ ταύτης πικρότερον τῆς εὐπορίας, τί δὲ αἰσχρότερον τοῦ ἐπίσημον εἶναι ἐντεύθου, καὶ λέγεσθαι παρὰ πάντων Ὁ δεινὰ ἀπὸ γυναικὸς εὐπο-

ρος γέγονεν. Τὰς γὰρ ἔνδον ἀρτίας ἐφίημι, ὅσα ἐκ τούτου συμβαίνειν ἀνάγκη: τὸ φρόνημα τῆς γυναικὸς, τὴν δουλοπρέπειαν, τὰς μάχας, τὰ τῶν οὐκείων ἐνεῖδη. Ὁ πέννης, ὁ βραχέδουτος ὁ ἀτιμος καὶ ἐξ ἀτιμῶν: τί γὰρ ἔχων ἤλθεν; οὐ γὰρ πάντα τῆς κυρίας. (Τ. 58, 673 Ματθ. ὁμ. στ.) Εἰ γὰρ καὶ χωρὶς τούτου φρονήματος εἰσιν αἱ γυναικας ἐμπεπλησμέναι καὶ πρὸς δόξης ἔρωτα εὐέμπωτοι, ἂν καὶ ταύτην προσλάβωσι τὴν προσθήκην, πῶς ἔσονται φρονεῖται τοῖς συνοικέουσιν αὐταῖς (Τ. 51, 225 Ἐργ. εἰς Μᾶξιμον) καὶ κατωτέρω «Ἦστοι πλουτοῦντες, γυναικας λαβόντες εὐπόρους, τὴν οὐσίαν ἀξήσαντες, τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν δόμονιαν κατέλυσαν, κατήμερινὰς μάχας ἐπὶ τῆς τραπέζης ποιοῦμενοι, φιλονεικίας ἔχοντες; Ἦστοι πέννης πενιστέρως λαβόντες, εἰρήνης ἀπολαύουσι καὶ μετ' εὐφροσύνης πολλῆς τὸν ἥλιον τούτον βλέπουσιν, οἱ δὲ εὐποροὶ πανταχόθεν αὐτοῖς περικαυμένοις τρυφῆς, διὰ τὰς γυναικας ἠΰξοντο πολλῶν ἀποθανεῖν καὶ τῆς παρουσίας ἀπαλλαγῆναι ζωῆς: οὕτως οὐδὲν χρημάτων ὄφελος, ὅταν ψυχῆς μὴ ἐπιτυγχάνωμεν ἀγαθῆς. (Αὐτόθι). Ἐπίσης συμβουλεύων τοὺς γονεῖς τοὺς ζητούντας ἀνδρα διὰ τὴν θυγατέρα αὐτῶν, «Πρῶτον ἀνδρα ζῆται, λέγει, τῇ παρθένῳ ὄντως ἀνδρα καὶ προστάτην, ὡς σῶμα: μέλλων ἐπιθήσειν κεφαλὴν, ὡς οὐκ ἀνδράποδον ἀλλὰ θυγατέρα αὐτῷ μέλλων παραδώσειν: μὴ χρήματα ζῆται, μὴ γένους λαμπρότητα, μὴ πατρὶδος μέγεθος πάντα ταῦτα περιττὰ, ἀλλὰ ψυχῆς εὐλάβειαν, ἐπισείκειαν, τὴν ἀληθῆ συνεσιν τοῦ Θεοῦ τὸν φόβον: εἰ βούλει μεθ' ἡδονῆς τὸ θυγάτριον ζῆν. . . Ζῆται μάλιστα μὲν δούμιον, εἰ δὲ μὴ δυνατὸν πενιστέρον μᾶλλον ἢ εὐπορώτερον, εἰ γε μὴ ἀποδοῦναι δεσπότην, ἀλλ' ἐκδοῦναι ἀνδρὶ βούλει τὴν θυγατέρα. . . παρακλίεσον τὸν Χριστὸν παραγενέσθαι, οὐ γὰρ ἐπιπροσθήσεται μυστήριον ἐστὶ τῆς αὐτοῦ παρουσίας: εἶπε «Ὁ ἂν θέλεις σὺ οἰκονομήσον. Ἐγγείφουρον Αὐτῷ τὸ πρᾶγμα καὶ τιμηθεῖς ταύτη παρὰ σοῦ τῇ τιμῇ ἀμείψεται σε (62, 379 Κολοσσ. ὁμ. ιβ.) περὶ δὲ τῆς διὰ τῆς ἔξως καὶ λοιπῶν ἀρρωστημάτων ἀπολλυμένης ὠραιότητος, «εἴκοσι, παρατηρεῖ, καὶ τριάκοντα ἡμέρας θυνησεται τοῦ σώματος εὐμορφία διακατέχειν τὸν ἀνδρα, περικτέρω δὲ οὐ προσθήσεται (51, 225 Ἐργ. εἰς Μᾶξιμον). Τὸ ἔξωθεν κάλλος ἀλαζονείας καὶ ἀπονείας γέμει πολλῆς καὶ εἰς ζηλοτυπίαν ἐμβάλλει καὶ ὑποπτέειν σὲ πολλῶν ποιῖ τὸ πρᾶγμα ἄτοπα. Ἄλλ' ἡδονὴν ἔχει; Μέχρι τοῦ πρώτου μηνὸς καὶ τοῦ δευτέρου, ἢ τὸ πολὺ τοῦ ἐνυστοῦ, λοιπὸν δὲ οὐκ ἔτι, ἀλλ' ὑπὸ τῆς συνθηκῆς τὸ θαῦμα μαραινεται (62, 135 ὁμ. η. Ἐφεσ). Τοιοῦτον γὰρ ἡ συνθήκη οὐκ ὁμοίως ἐκπλήττει: πῶς μᾶλλον ἐπὶ γυναικός. Ἄν δὲ καὶ νόσος ἐπιγένῃται εὐθὺς ἀπέπτῃ τὸ πᾶν. (Αὐτόθι) Ζήτητρον εὐλαδῆ καὶ φιλόσορον κόρην, καὶ μυρίων ταῦτὰ σοὶ βελτίω θησαυρῶν ἐστὶ (58, 673, Μεθ. ὁμ. στ.).

(Συνέχεια)

Δ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

\* \* \* ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ ΟΔΗΜΕΙΤΩΝ.—Τὸ Προεδρεῖον τοῦ Ἀναγνωστηρίου τῶν Ὁδημιτῶν παρακαλεῖ πάντα τὰ ἐντομα μέλη, ὅπως πυκνότερον ἐπισκέπτονται τὴν διὰ ποικίλων βιβλίων πλουτιζομένην Βιβλιοθήκην καὶ προθυμότερον συντρέχωσιν εἰς

τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐλαχίστου μηνιαίου αὐτῶν ἐπιδόματος, ἵνα οὕτως ἀπροσκόπως προάγῃται καὶ αὐξήσῃ ἡ δρᾶσις καὶ ὠφέλεια αὐτοῦ.

\* \* \* Ὁ ἱεραπόστολος Χιούγκ διηγείτῃ τὸ ἐξῆς σινικὸν ἔθιμον, πρὸς κατακρυψιν τῶν δηγηθῶν τοῦ ἔθνους, ὅπερ δεικνύει πόσον οἱ Σίνοι εἶναι πρακτικοί:

Εὐρισκόμενος οὗτος ἐν τινὶ παρὰ τῷ Πεκίνω χωρίῳ, δὲν ἤδυνάτο καθ' ὄλην τὴν νύκτα νὰ κοιμηθῇ ἐκ τῶν ἐκκωρωτικῶν δηγηθῶν τοῦ ἔθνους τοῦ Ξενοδόχου.

Τὴν ἐπαύριον διηγείτῃ τῷ Ξενοδόχῳ τὸ γεγονός, ὅστις ὑπεσχέθη ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ δηχᾶται πλέον ὁ ἔθνος.

Καὶ τῶνόντι τὸ δυστυχὲς ζῆλον ἐσιώπησε καὶ δὲν ἤκούσθη πλέον τὴν δευτέραν νύκτα.

Ὁ ἱεραπόστολος, περιεργὸς νὰ μάθῃ πῶς ἠναγκάσθη ὁ ἔθνος νὰ ἀρήσῃ τὴν προσηλιή μουσικήν του, ἠρώτησε τὸν Ξενοδόχον, ὅστις εἶπε πρὸς αὐτόν:

Ὁ ἔθνος, ὅταν δηχᾶται, ὑψοῖ τὴν οὐρὰν του σχεδὸν ὀριζοντίως καὶ τὴν κρατεῖ οὕτω καθόσον ἐκβάλλει ἐκ τοῦ λάρυγγός του τοὺς μελωδικοὺς ἔκκενους ἤχους, (οἱ Σίνοι ἀγαπῶσι νὰ ἀκούωσι τὸν δηγηθῶν τοῦ ἔθνους). Τίποτα ἄλλο δὲν ἐπραξά ἡμῶν μόνον τὴν ὑψοῦσι τῆς οὐρᾶς.

Ὁ ἱεραπόστολος εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον καὶ εὔρε τὸν πτωχὸν ἔθνος τεθλιμμένον καὶ σιωπηλόν. Ὁ Ξενοδόχος εἶχε δέσας βαρὺ σάρωθρον εἰς τὴν οὐρὰν του. Τότε ὁ ἱεραπόστολος ἔβλεπε τὸ σάρωθρον τοῦ ἔθνους, ὅστις εὐθὺς ὡς ἠσθάνθη ἐλεύθερον τὸν ῥυθμιστὴν του, ὑψωσεν ἄνω τὴν οὐρὰν του καὶ ἤρρισε μετ' ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ νὰ δηχᾶται.

Πόσον ὠφέλιμον θὰ ἦτο λέγει ἡ «Ρελιάμ» ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐραχμώσωμεν ταῦτα καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ! Θὰ εἴχομεν μικρότερον ἀριθμὸν πολιτικῶν κοράκιων, οἵτινες οὐδέλωσ ἠτυχάζουσι.

\* \* \* Τὸ τέλος τοῦ κόσμου ἐγγίζει! Ἡ γνώμη αὕτη τοῦλάχιστον ἐπικρατεῖ ἀπὸ τινος ἐν τῇ μεσημερινῇ Ῥωσίᾳ, ἐνθα μέγαν τρόμον προξενεῖ.

Ἐν Χαρκὸς οἱ ἐργάται καταλείπουσιν σωρηδὸν τὰ ἐργαστάσια καὶ διευθύνονται εἰς τὰ χωρία των, λέγοντες ὅτι προτιμῶσι νὰ ἀποθάνωσι ἐν τῇ ἐξοχῇ.

\* \* \* ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΙΝΕΣ ΜΙΣΘΩΝ:—Ὁ Τσίρος λαμβάνει 45 ἑκατομμύρια ἐτησίως· ὁ Σουλτάνος 31· ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρουγγαρίας 22 καὶ ἡμισυ· ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας 17 καὶ ἡμισυ· ὁ Σάκης τῆς Περσίας 12· ἡ βασίλισσα Βικτωρία 10 σχεδὸν ἑκατομμύρια· ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου 3 καὶ ἡμισυ· ὁ πρόεδρος Μαν-Κινλέυ 250,000 φρ. κατ' ἔτος κτλ.

Ὁ κατάλογος θὰ ἦτο περιεργότερος ἂν ἦτο πλήρης, —καὶ μετὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς αὐξήσεως ἐνὸς ἑκάστου.

\* \* \* ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΓΛΩΣΣΩΝ.—Γνωστὸν ὅτι ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ διάφορα μέθοδοι πρὸς ἐμάθησιν τῶν ξένων γλωσσῶν. Ἐν Γαλλίᾳ ἀγωνίζονται διὰ τῆς Γραμματικῆς καὶ τῶν Λεξικῶν, ἐν ᾧ ἐν Γερμανίᾳ παρεδέξαντο τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ σπουδὴ τῆς Γραμματικῆς δέου νὰ εἶναι ἡ δευτέρα βαθμὶς τῆς διδασκαλίας, καὶ ὅτι πρέπει κατ' ἀρχὰς νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς μαθητὰς μέγαν ἀριθμὸν λέξεων καὶ φράσεων τῆς συνήθειας.

Ἡ ἀγγλικὴ μέθοδος εἶναι πρωτοποιοτέρα, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῶν

ἐξῆς ἐρωτήσεων, προταθειῶν κατὰ τὸ θέρος τοῦτο εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Λονδίνου· Προέτειναν εἰς τοὺς ἐξεταζομένους νὰ ἐρμηνεύσωσι καὶ ἐξηγήσωσιν παρομοίας ὡς τὰς ἐξῆς:

«A bête sûre, il ne faut pas de clairons» (Ἡ τιμὴ κόρη οὐ χρῆζει ἐποπτείας.—Ἄλο! παῦ τῷχει ἡ κούτρα του νὰ καταιδάξῃ ψεῖρα!)

«A chair de loup sauce de chien» (Σὲ τέτοιον τέτοιος χρειάζεται, καὶ τουριστὶ! «Μποιλὲ μπατσᾶ, μποιλὲ τράσ»). Παρεκάλεσαν αὐτοὺς νὰ ἐκθέσωσι τὴν μεταξὺ τοῦ: «Je n' ai pas de pain» et «Je n' ai pas du pain» διαφορὰν ὡς καὶ τὴν μεταξὺ τοῦ «un savant aveugle» ἀνευ ἐνώσεως, καὶ «un savant aveugle» μεθ' ἐνωτικῆς συνεκρωνήσεως. Ἐζήτησαν τὴν ἐξήγησιν τοῦ «cage en sabot».

Ἄλλ' ἀπευθύνετε τὰς ἐρωτήσεις ταύτας καὶ εἰς Γάλλους, καὶ θὰ ἰδῆτε πόσους θὰ εὔρητε νὰ σὰς ἀπαντήσωσιν, λέγει ἡ γράφουσα ταῦτα γαλλικὴ ἐφημερίς.

\* \* \* Τῇ Δευτέρᾳ 23 λήγοντος τῆ 6 ὥρᾳ π. μ. κατέπλευσεν ἐκ Κων/πόλεως, ἐκδραμὸν ἐκ Μασαλίας τὸ ἀτμόπλοον τῆς Messagerie maritime, «Sénégal», ναυλωθὲν καὶ μεταφέρων οἰκογενειακῶς ἀντ' 80 εἰκοσοφρ. κατ' ἄτομον 110 ἐκ τῶν ἐπαίρων τῆς «Revue général des sciences», οἵτινες ἐπισκεψάμενοι ἐρ' ἀμάξης διάφορα ἱστορικὰ τῆς παρὰ τὴν λίμνην μάχης τοῦ 1444 μεταξὺ Οὐγγρων καὶ Τούρκων τοπία καὶ τινα ἄλλα καὶ ἀγοράσαντες ποικίλα ἄλλα προϊόντα τοῦ τόπου, ταχυδρομικὰ εἰκονογραφημένα θεατάρια καὶ γραμματόσημα, ἐπιστολάς ἐξαποσταλλάντες καὶ τηλεγραφήματα, ἐπιβιβάσθησαν καὶ ἀπήσαν τῇ 11 π. μ. δι' Ὀδησσόν, Σεβαστούπολιν καὶ Βατούμ. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ καὶ πάλιν διεκρίθη τὸ ἐμπορικὸν πνεῦμα τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἰσραήλ, πολλὰ κερδοσκοπησάντων εὐφυῶς.

\* \* \* Τῇ 7-ῃ τῆς 28 λήγοντος κατέφθασεν ἐνταῦθα ἐκ Δοδριτσίου, συναντηθεὶς εἰς Ἀτζεμλέρ ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ ὁ χάρην τῶν κατὰ τὴν 14 Σεπτεμβρίου ἀναπληρωματικῶν βουλευτικῶν ἐνλογῶν περιουθεῶν Κ-ος Καραβέλωρ, τῇ δὲ 29 ἐξερῶνησεν ἐν τῇ αἰθεύτῃ τοῦ κ. Ἄγγελ Σλάζοβ τὸν κατάλληλον τῇ περιστάσει πολιτικὸν λόγον του.

Ἐπισημαίνω εἰς τὸ σεβαστὸν κοινόν, ὅτι μετέφερα τὸ ὑποδημασιοποιεῖόν μου ἀπέγραψι τοῦ Α-ου ἀστυνομικοῦ τιμήματιος, παραπλεύρως τοῦ ζουρείου τοῦ κ. Γρ. Χαδούμογλου.

Βάρνα Μεθ' ὑπολήψεως  
τῇ 1ῃ 7)βρίου 1899 **ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΒΑΕΚΑΣ**

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ  
Κ.Κ-οις Δ-ρι Γ. Παρουσιᾶδη, Δ-ρι Ἀριστοτ. Ξάνθω, Εὐσταθίῳ Βέλῳ, Δημ. Σωτηροπούλῳ. Ἐν τ α θ α.—Ἄθως. Τραμουνδᾶν, Δ. Καλδερῆμη. Κ ω ν σ τ α ν θ ζ α. Συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.